ANUL XIV Seria II. — No. 248 6 PAGNI 3 LEI C. Duminică 22 Iunie 1941

GAZETA SPORTURILOR

Director VIRGIL POPESCU | Subdirector Mircea Pop | Prim Redactor N. Papagheorghe

Direcţia şi Ad-ţia 3.26.60
Telefoane: Secretariat . . 5.91.86
Tipografia . . . 3.26.60

ABONAMENTE
1 an . . . . . Lei 1000
6 luni . . . . » 500

ROMÂNIA înfruntă pentru a doua oară GERMANIA

Sărbătoarea atletismului

Scriem aceste rânduri în dorinţa ca ele să fie citite de cât mai mulţi susţinători ai sportului românesc înnainte de începutul reuniunii atletice de astăzi. Şi am vrea să-i convingem pe toţi aceşti prieteni să nu lipsească din tribunele ANEF-ului, de unde au o frumoasă datorie de a încuraja pe atleţii români, şi de a-i admira pe reprezentanţii atletismului german.

Chiar din îndemnul de mai sus reiese clar caracteristica matchului atletic romăno-german. Imprejurări neprielnice nu ne-au îngăduit o pregătire temeinică: atleţii noştri, şcolari de-abia scăpaţi de greutatea examenelor, sau ostaşi veniţi de-adreptul de pe zonă, se vor strădui să facă faţă onorabilă obligaţiunilor de astăzi şi de mâine.

Dar nu trebue să uităm că adversarii noştri sportivi sunt astăzi cei mai buni atleţi de pe continent. în faţa cărora n'am fi avut şanse regulate nici măcar în urma celei mai atente pregătiri.

Care-i atunci rostul acestei întâlniri?

Celor cari ne-ar pune această întrebare le-am răspunde cu lozinca olimpică: «In sport totul nu este să câştigi, ci să ştii cum să pierzi: printr'o luptă cinstită şi dreaptă».

Iar dacă secundele, centimetrii şi metrii vor fi în defavoarea noastră, în schimb exemplul de muncă şi de reuşită al adversarilor ne va servi drept şcoală şi îndemn pentru viitor.

Fiindcă nimic nu este mai frumos decât să înveţi chiar dela adversari, cari în acelaş timp îţi sunt şi prieteni şi maeştri.

Suntem siguri că nu se va uita atât de uşor gestul de prietenie al sportivilor germani cari — înainte de întâlnirea cu ei — ne-au trimis doi profesori, pe dr. Weimann şi prof. Engelhardt, pentru a-i apropia pe atleţii noştri de cla continentală.

Tocmai de aceea meetingul atletic care începe astăzi are pentru noi şi o altă însemnătate decât aceea a unei obişnuite manifestaţiuni sportive internaţionale. Prin acest match, frumoasă verigă într'un lanţ de bucurii, legăturile de prietenie româno-germane se adâncesc şi se mărturisesc liber.

La această sărbătoare a atletismului românesc şi a prieteniei chemăm astăzi pe toţi aceia cărora sportul nostru le este drag.

De această clipă de calm şi de pace ne vom ancora sufletele înseninate şi vom încerca să uităm nelinîştile şi necazurile unor vremuri pe care le dorim mai bune.

VIRGIL POPESCU

De vorbă cu cel mai tânăr internaţional român: ZENO DRAGOMIR

E zi de antrenament...

Pe ANEF atleţii trec la lucru în traininguri călduroase, fără frică de picăturile dese care cad din cerul plumburiu.

Zeno Dragomir, puţin supărat, nu poate sări fiindcă iubita lui prăjină se strică din cauza apei şi astfel antrenamentul se reduce doar la câteva sprnturi.

După un duş am avut ocazia să stau de vorbă cu el aproape o oră şi jumătate.

Acest tânăr, îndrăgostit de atletism aşa cum numai vârsta lui îl poate face, s'a destăinuit ca un prieten vechiu. Evocând figuri atletice cu renume mondial şi discutând asupra atletismului în general, am trăit împreună adevărate clipe de exaltare. Sufletul său a simţit că este înţeles ca niciodată şi deschis făcându-mă să înţeleg ce lucru subliim este sportul atunci când e practicat de cineva care-l înţelege şi-l studiază.

Inceput = muncă

A început Zeno să povestească, în cuvinte puţine dar inmiresmate de specificul bănăţean, cum au fost primii săi ani de sport. A recunoscut că de mic era un «adevărat drac» şi cu diferiţi băieţi de seama sa se hârjonea şi se juca toată ziua. La 11 ani a început să practice sportul propriu zis. Şi-a instalat acasă aparate şi a făcut o serioasă gimnastică de braţe.

In 1936 a cunoscut pe profesorul Iovănescu, primul său antrenor şi

M. S. REGELE MIHAI I

FUEHRERUL ADOLF HITLER

— spune Zeno: «Toată ziua mă ţineam de el; îi plăcea nu-i plăcea eu nu-l slăbeam. Pentru mine, atunci, profesor de gimnastică însemna mare lucru».

Şi cu acest îndrumător a început el să sară cu prăjina. Lucrul de căpetenie pe care l-a făcut a fost să invețe stilul care acum nu-l mai uită.

«Am făcut atâta gimnastică şi stil încât bolta mi-a intrat în sânge şi o fac din instinct».

Programul său de antrenament atât iarna cât şi vara este foarte sever şi se compune din exerciţii de gimnastică şi sărituri. Dar săriturile cu prăjina se transformă pe timp ploios în supărări.

«Pentru mine ANEF-ul este o adevărată fericire. Acasă când plouă băltoacele stau câte două săptămâni pe teren».

Intrebându-l dacă nu-şi poate face o potecă şi o groapă cu nisip acasă, mi-a spus cu tristeţe că n'are unde.

«Mi-aşi fi făcut eu, cum mi-am făcut diferite aparate de gimnastică şi cârlig de ridicat ştocheta, dar n'am loc».

Alţi profesori ai lui Zeno: fotografiile

Dar Zeno nu practică numai, el şi studiază sportul: «Pentru mine o fotografie nouă este un adevărat eveniment. In provincie o revistă de sport, străină, soseşte foarte greu. Am în album peste 160 de fotografii şi o fotografie nouă o privesc trei zile în şir şi caut să văd cele mai mici amănunte la cei ce sar».

Un eveniment însemnat în viaţa monotonă de provincie a fost filmul Olimpiadei.

«M'am dus la film de oricâte ori a rulat. La noi s'a reprezentat de opt ori şi ajunsesem la un moment dat să ştiu fiecare mişcare pe care trebuiau să le facă Nishita sau Meodowes la săriturile lor».

Idoli şi exemple bine iterpretate.

Noul record al lui Warmerdam la prăjină nu-l impresionează:

«E rezultatul anilor de muncă şi viaţă sportivă. Oricine poate să ajungă bun atlet dacă duce un

(Continuare în pag. III-a)

DOUA PRIETENII

Calendarul internaţional al sportului românesc se îmbogăţeşte astăzi cu un nou eveniment: matchul atletic Germania România.

In cursul ultimelor şase luni relaţiile noastre cu Reichul sportiv au fost mai strânse ca niciodată. Ele merg în pas cu vremea. Volbura răsboinică a continentului se potoleşte în oazele pacinice ale sportului care consacră triumful idealului şi înnobilează prieteniile. Sub aceste constelaţii eterne ale umanităţii întâlnirea dintre atleţii germani şi cei români prinde un colorit deosebit.

Raportul de forţe dintre atletismul românesc şi cel german precizează o distantă diferenţă în favoarea celui din urmă.

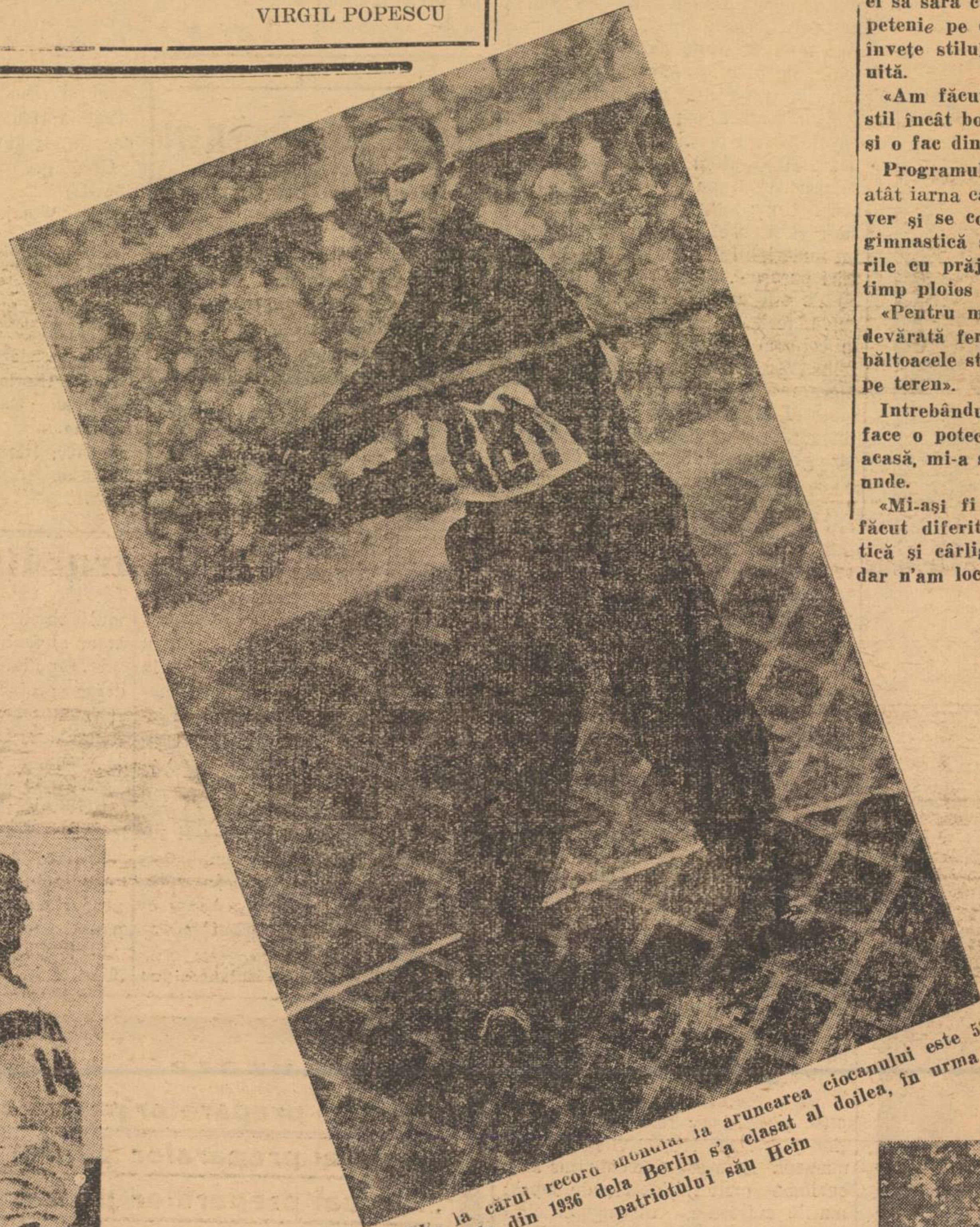
Sportul german călăuzit din vreme pe drumurile fecunde ale strădaniilor studioase pentru realizarea individului-cetăţean şi a individului-soldat a progresat în stadii nebănuite în anii constructivismului naţional-socialist. Sportul german a devenit o şcoală. O şcoală model pentru toţi voitorii de bine. In scurt răgaz atleţii Reichului au urcat cu modestie şi perseverenţă treptele cunoştinţelor celor mai avansate înregistrând adesea performanţe fără egal.

Ei bine, aceşti sportivi care ştiau bine că într'o întâlnire cu plăpânzii reprezentanţi ai atletismului dintre Nistru, Tisa şi Dunăre nu aveau nimic de câştigat, cunoscută fiind apreciabila diferenţă de classă dintre ei şi noi, n'au şovăit să facă primii paşi spre a ne întâlni şi a ne întinde o mână prietenească. Acesta a fost Klagenfurth-ul anului 1939 când s'au stabilit printr'un gest de negrăită frumuseţe primele raporturi dintre atletismul românesc şi atletismul german.

Aşadar matchul dela Bucureşti are şi semnificaţia unei întoarceri a vizitei. Şi Sportul nostru primeşte cu bucurie pe străluciţii ambasadori ai atletismului cari şi-au încununat eforturile în neuitata olimpiadă dela Berlin. Totodată întâlnirea de azi contează ca o revanşă. O revanşă în sensul cel mai palid al cuvântului în care vom încerca să dovedim că dacă stadiul technic unde ne aflăm nu e de tăria adversarului, avem în schimb destule rezerve în vitalitatea tineretului nostru ca să pierdem nădejdea că în viitor progresul ne-ar putea fi refuzat.

Pe stadionul dela ANEF se întâlnesc două tineretuei. Cu acelaş spirit de luptă şi aceleaşi avânturi. Cari dacă pe stadion păşesc unul împotriva altuia sub semnul idealului olimpic, în afara lui pot păşi în rând spre poarta întredeschisă a bucuriei comune şi a biruinţelor complecte.

MIRCEA POP

BLASK, la cărui record mondial la aruncarea ciocanului este 59 m. La olimpiada din 1936 dela Berlin s'a clasat al doilea, în urma compatriotului său Hein

HARBIG, recordman mondial pe 400, 800 şi 1000 m. Cel mai bun atlet german şi unul din cei mai buni atleţi ai lumii şi ai timpurilor

LUTHER, săritor german de peste 7.30

ZENO DRAGOMIR, mezinul echipei, recordmanul nostru junior la săritura cu prăjina

P. HAVALEŢ, recordmanul nostru la disc (47.17) cel mai vechiu dintre atleţii noştri, căpitan al naţionalei